

DE SCHIJF VAN 5

Je ook wel eens afgevraagd wat een recensie nou waard is? Gewoon een mening van één persoon? Of toch meer? Musicmaker is ook benieuwd en legt maandelijks vijf cd's voor aan twee experts. Een 'prof'-recensent en iemand die vanuit 'het vak' veel met muziek te maken heeft, geven onafhankelijk van elkaar hun deskundige mening.

GRAM PLAY ME

Productie: Simon Akkermans / Co-productie: Marg van Eenbergen
Opname: Pieter Kloos, Simon Akkermans, Joost de Glopper, Marcel de Roij & Marg van Eenbergen, The Void Studio, Epic Rainbow Unicorn, De Slapende Hond / Opname Metropole Orchestra: Frank Mathijssen, MCO Studio 3 / Muzikale supervisie: Gert-Jan van den Dolder / Mix: Simon Akkermans & Pieter Kloos / Master: Bob Katz, Digital Domain

SANNE AARTSEN: Het duurde allemaal wat langer dan verwacht, maar nu singer-songwriter Marg van Eenbergen, beter bekend als GRAM, weer hersteld is van een gebroken arm en er een goede partij is gevonden om haar tweede album uit te brengen, wordt haar cd Play Me met enig uitstel uitgebracht. GRAM houdt van groots. Tijdens haar release in Paradiso wilde ze niet alleen 'de grootste band van Nederland' vormen, ook de nummers op het album barsten bijna uit hun voegen door het volle instrumentarium. Colin 'Kytman' Benders, de blazers van de Amsterdam Klezmer Band, het Metropole Orkest: voor GRAM mag het best een onsje meer zijn! De diepe stem van Van Eenbergen geeft veel kleur aan haar muziek, of het nou een zonnige single (Play Me) of woest nummer (Mad Mad Mad) is. Het tempo wordt op Play Me hoog gehouden, de plaat zwiert, zwaait en dendert door. Rustpunten zijn Home Again, waarbij Otto Wichers (die weer beter bekend is als Lucky Fonz III) als invloed wordt genoemd en het duet Lisa & Matthew met wederom Otto. Als GRAM op het podium groots blijft denken, belooft haar aanstaande tour indrukwekkend te worden.

KEVIN BONET: Ik ben in alle eerlijkheid nooit een grote fan van Seedling geweest, de band waar Marg van Eenbergen jarenlang frontvrouw van was. Ook het de laatste tijd zeer populaire fenomeen van de vrouwelijke singer-songwriter kan mij zelden bekoren. Meestal verzandt het in een soort wierook- en kamilletheege-neuzel dat het beste omschreven kan worden als Net5-muziek. Dat gezegd hebbende, heeft GRAM me positief verrast met dit album. Niet dat nu ieder meisje met opgetrokken knietjes achter een piano een tweede kans verdient, want eigenlijk ontstijgt dit het predicaat singer-songwriter zoals we het eigenlijk allemaal ten onrechte zijn gaan gebruiken. Play Me doet soms denken aan de prachtige muziek van Nicole Atkins (From A To B) en op een spaarzaam moment zelfs aan Kim Deal (Mad Mad Mad). De strijkers, blazers en orkesten zijn een zeer welkome aanvulling op het algehele geluid van de plaat. Ik vind de hand van producer Simon Akkermans moeilijk te herkennen en eigenlijk pleit dat voor hem als vernieuwer. De mooiste track met afstand is Lisa & Matthew, een duet met crooner Lucky Fonz III, jammer dat deze zo kort is.

THE UPSSESSIONS BELOW THE BELT

Excelsior Recordings / www.theupsessions.nl
Productie en mix: Frans Hagenaars & The Upsessions
Opname: Frans Hagenaars, Studio Sound Enterprise
Master: Darius van Helfteren, Amsterdam Mastering

SANNE AARTSEN: De zes mannen van The Upsessions moeten aan hun derde album een flinke kluif hebben gehad, en niet alleen omdat ze alle nummers in één take op wilden nemen. Ska, reggae, rocksteady: top voor een zonnig festival, maar hoe houd je met one-drop de aandacht vast in de gemiddelde Hollandse huiskamer op de druilerige dagen van 2011? The Upsessions kiest voor een combinatie van pakkende hooks en een vleug humor in de teksten, zoals: 'Fatty, fatty, I will pleasure you, but not on top of me'. De kern van de plaat wordt omhuld door Mocca Cowboy Rides Again en Gunfight On The Westbank Of The Mississippi: nummers met een knipoo naar het Wilde Westen en een hint van mariachi. De tussenliggende nummers hebben de onvervalste sound uit vroegere tijden van de reggae-geschiedenis. Met Reggae Below The Belt, ondersteund door lekker vuig orgelspel, weten de mannen van The Upsessions een prima catchy nummer aan het repertoire toe te voegen. Knappe jongen als je hier ook maar niet een beetje van opklaart.

KEVIN BONET: Groene trainingspakken, een hyperactieve live-performance en strakke muzikanten. The Upsessions zijn de ultieme festival- en podiumact, springen gegarandeerd. Het lijkt in eerste instantie bij deze band dus vooral te gaan om de belevenis, meer dan de luisterervaring. Dat is echter niet helemaal waar, Below The Belt is best een aanstekelijk, zomers album geworden. Een fijne ritmesectie, ska-orgeltjes, blazers, kopstemkoortjes en een heus patois accent maken dit een aangenaam vrolijke luisterervaring. Het nummer Mocca Cowboy Rides Again klinkt als de soundtrack voor de volgende Quentin Tarantino-film. Lucille en Fatty Fatty zijn liefdevolle odes aan de stevige vrouw en Oh Cinnamon gaat het live heel erg goed doen. Toch is dit vooral een album voor de zomeravond met vrienden en voor in de coffeeshop, niet zozeer voor thuis. The Upsessions heeft een album gemaakt als promotie voor hun live-show, zeker niet andersom.

NIEUWE CD UIT? STUUR 'M NAAR MUSICMAKER!